

Arrest

nr. 318 904 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X, X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
 Franklin Rooseveltlaan 70
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn en handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X, op 5 juli 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 mei 2024 die een einde stellen aan hun recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij dient op 3 september 2021 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Op 16 december 2021 doet zij afstand van deze aanvraag en doet zij een nieuwe aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Zij wordt op 11 februari 2022 in het bezit gesteld van de elektronische EU-kaart. De minderjarige verzoekende partijen worden in navolging van de eerste verzoekende partij als gezinsleden in het bezit gesteld van EU-kaarten. De tweede verzoekende partij wordt op 31 maart 2023, eveneens als gezinslid, in het bezit gesteld van een EU-kaart.

1.2. Uit informatie van de Kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot leefloon of equivalent leefloon blijkt dat de eerste verzoekende partij sinds januari 2022 financiële steun geniet.

1.3. Op 29 maart 2024 richt het bestuur een brief aan de eerste verzoekende partij om te melden dat zij mogelijk niet meer voldoet aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden en dat wordt overwogen om een einde te maken aan haar verblijf op basis van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij wordt uitgenodigd recente bewijsstukken van haar huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen voor te leggen. Ook wordt zij gevraagd eventuele humanitaire elementen voor zichzelf of haar gezinsleden, overeenkomstig artikel 42bis § 1, tweede en/of derde lid of artikel 42 ter § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, kenbaar te maken, of nog bewijzen dat zij zou voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet of bewijzen dat haar partner een economische activiteit of bestaansmiddelen heeft. Op dezelfde datum richt het bestuur een brief aan de tweede verzoekende partij waarin staat dat wordt overwogen om een einde te maken aan haar verblijf op basis van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook zij wordt verzocht eventuele economische activiteiten of bestaansmiddelen waarover zij beschikt kenbaar te maken, of eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Beide brieven wordt aangetekend verzonden op 9 april 2024.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 27 mei 2024 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partijen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van de eerste verzoekende partij en de minderjarige verzoekende partijen genomen beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [G.,Y.S., Nationaliteit: Bulgarije, Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], verblijvende [...].

+ kinderen :

[S.,N.Y.] [...], [S.,G.Y.] [...], [S.,A.Y.] [...], [S.,Y.Y.] [...], [S.,A.Y.] [...] en [S.,A.Y.] [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werkzoekende op 16.12.2021. Op 11.02.2022 werd betrokkene in die hoedanigheid in het bezit gesteld van een EU kaart. De Dienst Vreemdelingenzaken werd ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus helemaal gewijzigd.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 29.03.2024 werd betrokkene vriendelijk verzocht om ons in kennis te stellen van zijn actuele economische situatie of bestaansmiddelen. Deze brief werd op 09.04.2024 aangetekend door het gemeentebestuur, ter kennisname, aan betrokkene verzonden. Betrokkene nam op 11.04.2024 kennis van dit verzoek. Uit het dossier is gebleken dat betrokkene naar aanleiding hiervan een aantal documenten voorlegde : een opvolgingsfiche begeleidingstraject VDAB/ESF , een inschrijving CVO Gent – Volwassenenonderwijs voor Nederlandse taallessen (van 04.03.2024 tot 17.06.2024), de aanwezigheidslijst CVO Gent – Volwassenenonderwijs (Nederlandse taallessen), een overzicht van de acties begeleidingstraject Jobteam Gent (van 24.11.2022 tot 01.06.2023), een VDAB attest dd. 18.04.2024, een uitzendovereenkomst Synergie (1 dag tewerkstelling – 27.11.2023), een attest van OCMW Gent dd. 22.04.2024 m.b.t. deelname aan project VIA van 23.01.2024 t.e.m. 12.03.2024 en een attest van het OCMW Gent dd. 03.05.2024 m.b.t. uitkering leefloon : 01.01.2023 tot 30.04.2024.

Uit het voorgelegde bewijs moet worden besloten dat hij het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer overeenkomstig art. 40 §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Uit verder onderzoek (zie gegevens in het dossier) kon worden vastgesteld dat betrokkene, sinds zijn aanvraag (dd. 16.12.2021), tewerkgesteld is geweest van 17.01.2022 tot 28.01.2022 bij Group UCS BV, van 25.07.2022 tot 28.07.2022 en van 08.08.2022 tot 22.08.2022 bij HTP Solutions BV en één dag via Synergie Belgium NV op 27.11.2023 als uitzendkracht. Immers kan het verblijfsrecht niet behouden worden op basis van achterhaalde en marginale tewerkstelling. Betrokkene kan bijgevolg de toepassing van art. 42bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980

niet genieten. Betrokkene heeft geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42bis §2, 3°) sinds zijn laatste dag (dd. 27.11.2023) van tewerkstelling, die als als marginaal dient beschouwd te worden. Evenmin kan betrokkene het verblijfsrecht behouden als werkzoekende. Weliswaar is betrokkene ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Echter blijkt uit de aangeleverde bewijzen ook de noodzaak, voor betrokkene, om begeleiding te krijgen bij zijn zoektocht naar tewerkstelling en Nederlandse taallessen te volgen. Dit doet niet direct het beste vermoeden wat betreft de reële kansen van betrokkene om opnieuw aan het werk te gaan. Het feit dat betrokkene in het verleden gewerkt heeft doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Uit het dossier kan afgeleid worden dat betrokkene zich bij gebrek aan enige economische activiteit diende te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Hij dient bijgevolg beschouwd te worden als houder van toereikende bestaansmiddelen. Echter worden deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld door het sociale bijstandstelsel van het Rijk, hetgeen niet in overeenstemming is met de bepalingen van art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet behouden (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak was van zijn belasting van het sociale bijstandstelsel. Aan de hand van de voorgelegde bewijzen kan niet afgeleid worden dat er binnen afzienbare tijd een verandering zal komen in de situatie van betrokkene. Aangezien uit de gegevens van het dossier blijkt dat betrokkene sinds 01.01.2022 (tot 30.04.2024) een leefloon geniet als persoon met gezinslast, dient besloten te worden dat hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet worden vastgesteld.

Gezien de bovenstaande elementen in het dossier dient er bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen [S.,N.Y.] [...], [S.,G.Y.] [...], [S.,A.Y.] [...], [S.,Y.Y.] [...], [S.,A.Y.] [...] en [S.,A.Y.] [...] overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980.

Er werden bovendien geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis, §1, 3de lid (wet 15.12.1980), waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Nergens in het dossier is er enige aanwijzing terug te vinden dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij evengoed in de eigen lidstaat, of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

De in hoofde van de tweede verzoekende partij genomen beslissing luidt verder:

“In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [Y.S.R.], Nationaliteit: Bulgarije, Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], verblijvende te: [...].

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 02.09.2022 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als wettelijk samenwonend partner van [G.,Y.S.] [...] en werd op 31.05.2023 in het bezit gesteld van een EU-kaart. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene en haar partner echter gewijzigd is.

Het verblijfsrecht van de partner van betrokkene werd beëindigd. Overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft. Echter er dient rekening gehouden te worden met eventuele humanitaire elementen en aangezien betrokkene zelf ook een EU-onderdaan is, hebben wij ook navraag gedaan of zij eventueel in eigen hoofde

(op basis van eigen economische activiteit of bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) het verblijfsrecht kan behouden.

Op 29.03.2024 werd er dan ook aan betrokkene een uitnodigingsbrief verstuurd met de vraag bewijsstukken voor te leggen aangaande humanitaire elementen of een eigen economische activiteit of eigen bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 09.04.2024 aangetekend door het gemeentebestuur (ontvangen op 11.04.2024) in kennis gesteld van onze uitnodigingsbrief. Naar aanleiding hiervan legde betrokkene een OCMW attest dd. 03.05.2024 (op naam van de partner en betrokkene zelf) en een bevestiging van aanmelding voor cursus Nederlands tweede taal (Ligo Centrum voor basiseducatie) dd. 19.04.2024.

Uit eigen nazicht van databank van de RSZ kon blijken dat betrokkene niet gemeld is als werknemer, noch als zelfstandige is aangesloten. Hieruit kan afgeleid worden dat betrokkene geen activiteit in eigen hoofde uitoefent, op basis waarvan zij het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40 §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 zou kunnen behouden.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen om aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan op basis van de gegevens in het dossier niet worden vastgesteld.

Betrokkene dient op basis van de voorgelegde bewijzen (OCMW attest) beschouwd te worden als houder van toereikende bestaansmiddelen. Echter worden deze bestaansmiddelen aan betrokkene, via haar partner, ter beschikking gesteld door het sociale bijstandstelsel van het Rijk, hetgeen niet in overeenstemming is met de bepalingen van art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet behouden (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Er werden ook geen relevante documenten van eventuele humanitaire elementen voorgelegd, overeenkomstig 42 bis §1, 2e en/of 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarnaar gevraagd werd in de uitnodigingsbrief en waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon in functie van wie betrokkene het verblijfsrecht verkreeg nl. de echtgenoot/echtgenote, dient er overeenkomstig art. 42 ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980, ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de betrokkene.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 24, 2° van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 10 van de verordening 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie (hierna: de verordening 492/2011/EU), van de artikelen 40, § 4, 40bis, 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In hun synthesesemorie vatten de verzoekende partijen hun middel, en hun repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvSt. 14 februari 2006 nr. 154.954). Zij moet zich steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Uit de bestreden beslissing zelf en het dossier blijkt dat verzoekende partij verschillende documenten heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij reeds gewerkt heeft en dat hij ook nu uiterst zijn best doet om werk te vinden en zijn kansen te vergroten. Meer bepaald de recente bewijzen van taallessen, de begeleiding naar werk en de inschrijvingsbewijzen bij de VDAB en uitzendkantoren,

Hoe verwerende partij dan besluit dat al die inspanningen, met behulp van professionelen, niet zou leiden tot een reële kans tot tewerkstelling is een raadsel.

Daarenboven heeft verzoekende partij een moeilijke periode achter de rug waarbij bij de mama van de 6 kinderen een knobbel werd vastgesteld maar gelukkig was dit niet kwaadaardig. Desaltemin bracht dit heel veel stress met zich mee, was er een operatie nodig en heeft mevrouw nog steeds te kampen met gezondheidsproblemen waardoor veel van de zorg van de kinderen ook op papa valt.

De hulp die werd gevraagd aan het sociale bijstandstelsel is dan ook tijdelijk. De heer [G.] zou niet al die moeite doen indien hij niet zou willen werken en zijn situatie en die van zijn gezin verbeteren.

Verzoeker is buiten zijn wil om werkloos en zijn bewijsstukken die aan verwerende partij werden bezorgd tonen dit genoegzaam aan. De heer [G.] verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie d.d. 13 september 2018, C-618/16, Prefeta.

Alle kinderen gaan uiteraard naar school. Verwerende partij weet dit minstens gelet op de leeftijd van de kinderen en de schoolplicht. De jongste tweeling is drie jaar. Verschillende kinderen moeten eveneens testen ondergaan voor ASS. Zowel de schoolgaande kinderen als de heer [G.] hebben een autonoom verblijfsrecht. Er is dan ook een schending van art. 10 van de Verordening (EU) nr. 492/2011 betreffende het vrij verkeer van werknemers. (HvJ, 13 september 2018, C-181/19, Jobcenter Krefeld)

Er werd dan ook geen rekening gehouden met de belangen van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing overeenkomstig art. 24, 2° van het Europees Handvest van de grondrechten.

Verwerende partij meent dat concludente een feitelijke herbeoordeling vraagt. Dit klopt niet. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat verwerende partij minstens onredelijk tot haar besluit is gekomen en dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens. Inzake het schoolgaan van de kinderen kon er bv. geen twijfel zijn in hoofde van verwerende partij en toch wordt hiermee geen rekening gehouden. Ook werden er bewijzen gevoegde van taallessen en de begeleiding naar werk. Ook dit wordt zomaar terzijde geschoven.

De bestreden beslissingen zijn dan ook strijdig met de bovenstaande bepalingen."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissingen van de relevante bepalingen van de artikelen 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet waarvan toepassing wordt gemaakt.

3.5. Het is allereerst niet betwist dat de eerste verzoekende partij de EU-kaart verkreeg als werk-zoekende. Haar verblijf wordt beëindigd met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, omdat niet blijkt dat zij nog voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor het verblijf als Unieburger en zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroeps-activiteit en deze opleiding.”

Het artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormeld artikel 42bis wordt verwezen, bepaalde verder:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

3.6. Het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij en de minderjarige verzoekende partijen, die allen een afgeleid verblijfsrecht genoten, wordt verder beëindigd met toepassing van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit artikel 42ter luiden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. *De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*"

3.7. De verzoekende partijen wijzen er allereerst op dat voor de eerste verzoekende partij verschillende documenten zijn voorgelegd waaruit blijkt dat zij reeds heeft gewerkt en dat zij ook haar uiterste best doet om werk te vinden en haar kansen op werk te vergroten. Wat dit laatste betreft, wordt gewezen op de recente bewijzen van taallessen, de begeleiding naar werk en de inschrijvingsbewijzen bij de VDAB en uitzendkantoren. Het is volgens hen een raadsel hoe het bestuur gelet op deze inspanningen en de ondersteuning door professionelen tot de vaststelling komt dat de eerste verzoekende partij geen reële kans heeft op werk.

Een eerste belangrijk punt in dit verband is echter de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat de eerste verzoekende partij sinds haar aanvraag als werkzoekende op 16 december 2021 en de afgifte van de EU-kaart op 11 februari 2022 in de hoedanigheid van werkzoekende, en dit tot op het ogenblik van het nemen van deze beslissing op 24 juni 2024, enkel een marginale – en intussen achterhaalde – tewerkstelling kende van 17 tot 28 januari 2022, van 25 tot 28 juli 2022, van 8 tot 22 augustus 2022 en op 27 november 2023. De verzoekende partijen betwisten noch dat dit een marginale tewerkstelling betreft noch dat deze tewerkstelling achterhaald is. Zij weerleggen het motief niet dat de eerste verzoekende partij niet als werknemer het verblijfsrecht kan behouden. Het betoog van de eerste verzoekende partij dat zij buiten haar wil om werkloos is, doet hierover niet anders oordelen. In zoverre zij hiermee doelt op de gevallen voorzien in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet waarin een burger van de Unie het verblijfsrecht als werknemer kan behouden, moet worden opgemerkt dat zij geenszins concreet aantoonde dat haar situatie valt binnen een van de voorziene situaties. Nog los van de vaststelling dat de tewerkstelling die zij had slechts marginaal was, weerlegt de eerste verzoekende partij de motieven in dit verband van het bestuur zo ook niet dat enerzijds zij geen volledig jaar heeft gewerkt en anderzijds zij reeds meer dan zes maanden werkloos is. De eerste verzoekende partij verwijst in dit verband vervolgens nog naar een arrest van het Hof van Justitie van 13 september 2018 (C-618/16, Prefeta), maar zij laat na te duiden waarom dit arrest dienstig is in haar situatie of welke onwettigheid of onregelmatigheid bij het nemen van de eerste bestreden beslissing zij hiermee wenst aan te tonen. In dit arrest wordt bovendien uitspraak gedaan over de *"bijlage XII, hoofdstuk 2, bij de toetredingsakte van 2003"* en de hierin voorziene overgangperiode voor de betrokken nieuwe lidstaten, wat in het voorliggende geval niet aan de orde is.

De eerste verzoekende partij houdt voor dat zij ook na ruim 2,5 jaar nog steeds werkzoekende is en een reële kans heeft op werk. In het kader van het horen legde zij hiertoe de volgende stukken voor: *"een opvolgingsfiche begeleidingstraject VDAB/ESF, een inschrijving CVO Gent – Volwassenenonderwijs voor Nederlandse taallessen (van 04.03.2024 tot 17.06.2024), de aanwezigheidslijst CVO Gent – Volwassenenonderwijs (Nederlandse taallessen), een overzicht van de acties begeleidingstraject Jobteam Gent (van 24.11.2022 tot 01.06.2023), een VDAB attest dd. 18.04.2024, een uitzendovereenkomst Synergie (1 dag tewerkstelling – 27.11.2023), een attest van OCMW Gent dd. 22.04.2024 m.b.t. deelname aan project VIA van 23.01.2024 t.e.m. 12.03.2024"*.

De verwerende partij heeft, rekening houdend met deze voorgelegde stukken, concreet gemotiveerd waarom volgens haar de eerste verzoekende partij het verblijfsrecht niet kan behouden als werk-zoekende. Zo blijkt de volgende beoordeling: *"Weliswaar is betrokkene ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Echter blijkt uit de aangeleverde bewijzen ook de noodzaak, voor betrokkene, om begeleiding te krijgen bij zijn zoektocht naar tewerkstelling en Nederlandse taallessen te volgen. Dit doet niet direct het beste vermoeden wat betreft de reële kansen van betrokkene om opnieuw aan het werk te gaan. Het feit dat betrokkene in het verleden gewerkt heeft doet geen afbreuk aan deze vaststelling."*

In zijn arrest van 17 december 2020 (C-710/19) heeft het Hof van Justitie aangegeven dat *"het gastland gehouden is werkzoekenden een redelijke termijn toe te kennen die hen in staat stelt om op het grondgebied van die lidstaat kennis te nemen van de vacatures die bij hun beroepskwalificaties passen, en om in het voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangesteld"* (punt 27). Inzake deze toe te kennen redelijke termijn stelt het Hof van Justitie dat in de eerste drie maanden aan de burger van de Unie geen andere voorwaarde kan worden opgelegd dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldig identiteitsbewijs (punt 36), dat *"een dergelijke termijn het nuttig effect van artikel 45 VWEU moet kunnen waarborgen"* (punt 39) en dat *"een termijn van zes maanden vanaf de datum van inschrijving [als werkzoekende] in beginsel niet ontoereikend lijkt en geen afbreuk doet aan het nuttig effect van artikel 45 VWEU"* (punt 42). Gedurende deze termijn kan het gastland eisen dat de werkzoekende bewijst dat hij werk zoekt. Pas na het verstrijken van die termijn kan deze lidstaat eisen dat de werkzoekende niet alleen bewijst

dat hij nog immer werk zoekt, maar ook dat hij een reële kans maakt te worden aangesteld (punten 43-46). Hieruit blijkt dus dat het Hof van Justitie aanneemt dat in beginsel een termijn van zes maanden zou moeten volstaan voor een werkzoekende om werk te vinden in een andere lidstaat, minstens mag van hem na deze zes maanden een bijkomend bewijs worden verwacht dat hij daadwerkelijk een reële kans heeft om op relatief korte termijn een arbeidsbetrekking te vinden. Een dergelijke termijn van zes maanden is in de voorliggende zaak echter ruimschoots overschreden.

Zoals reeds werd gesteld, weerlegt de eerste verzoekende partij de vaststelling niet dat zij op een periode van 2,5 jaar enkel een marginale tewerkstelling had. Van een Unieburger die werk zoekt in een andere lidstaat mag worden verwacht dat hij binnen een dergelijke lange periode reeds een (niet-marginale) tewerkstelling zou hebben, wat echter geenszins het geval blijkt. Alleszins spreekt een dergelijke lange periode eerder tegen dat de betrokken Unieburger een reële kans maakt op werk.

In de voorliggende omstandigheden heeft de verwerende partij in alle redelijkheid geoordeeld dat de nood aan Nederlandse taallessen en een intensieve begeleiding voor de eerste verzoekende partij om haar werkkansen te verhogen, zoals dit blijkt uit de voorgelegde stukken, vooral het gebrek aan een reële kans op werk bevestigt.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de eerste verzoekende partij van november 2022 tot juni 2023 een begeleidingstraject volgde bij de VDAB/ESF. Op het einde van dit traject werd vastgesteld dat zij nog steeds *“amper Nederlands”* spreekt en wordt zij *“overgedragen naar MAACT”*, wat betekent dat zij verder wordt opgevolgd in het kader van een Maatgericht Activeringscentrum van het OCMW van Gent. Op 14 juni 2023 blijkt echter dat *“de AMA in aanloop van art.60 is stopgezet”* en dat diende te worden beslist of *“MAACT of Jobteam”* het traject zou opvolgen. Het is onduidelijk welke opvolging vervolgens werd voorzien. Wel blijkt dat de eerste verzoekende partij nog werd ingeschreven voor het volgen van Nederlandse taallessen van 4 maart 2024 tot 17 juni 2024, maar ook dat zij bijna voor de helft van de lessen niet aanwezig was en haar afwezigheid veelal ook niet gewettigd was. Ten slotte blijkt uit het attest van het OCMW van 22 april 2024 dat de eerste verzoekende partij van 23 januari tot en met 12 maart 2024 deelnam aan het project VIA (voortraject integratie anderstaligen) en dat de eindevaluatie positief was.

In zoverre de eerste verzoekende partij thans stelt dat duidelijk blijkt dat zij haar uiterste best doet om werk te vinden, kan de Raad dit niet bijtreden en wordt dit alleszins onvoldoende concreet onderbouwd. De eerste verzoekende partij is weliswaar ingeschreven bij de VDAB, maar uit de voorgelegde stukken blijkt verder niet dat zij uit zichzelf concrete acties onderneemt om te solliciteren en actief werk te zoeken, al zeker niet recent. Verder benadrukt de eerste verzoekende partij haar inspanningen om haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten en de professionele ondersteuning die zij hierbij krijgt. Echter, zoals het bestuur in alle redelijk heeft vastgesteld, bevestigt de nood aan professionele ondersteuning en Nederlandse taallessen vooral dat de eerste verzoekende partij actueel geen reële kans heeft om, met haar huidige competenties, een (niet-marginale) tewerkstelling te vinden. Ondanks de ingeroepen eigen inspanningen en professionele ondersteuning en de taallessen begin 2024, blijkt het trouwens allesbehalve de goede richting op te gaan met de arbeidskansen voor de eerste verzoekende partij. Waar zij in 2022 nog enkele dagen heeft gewerkt, was zij in 2023 slechts één dag tewerkgesteld en in 2024 blijkt zelfs niet dat zij ook maar één dag heeft gewerkt. Ondanks de begeleiding bleek zelfs een tewerkstelling onder het artikel 60 van de OCMW-wet voor de eerste verzoekende partij niet mogelijk te zijn, nu het traject hiernaar toe vroegtijdig werd stopgezet. Het is ook onduidelijk of er sindsdien nog concrete begeleiding wordt voorzien om de eerste verzoekende partij te begeleiden naar werk. Voor 2024 blijken enkel nog de taallessen Nederlands, waar zij echter ook veelvuldig afwezig was en dit veelal ongewettigd, en een positief verlopen *“voortraject integratie anderstaligen”*, maar het is niet kennelijk onredelijk om op basis hiervan nog geen reële kans op werk te aanvaarden. Alleszins blijkt niet dat het Nederlands en de integratie van de eerste verzoekende partij thans zodanig op punt zouden staan dat zij alsnog een reële kans zou hebben op werk, rekening houdend ook met de veelvuldige afwezigheid bij de taallessen en waar bovendien slechts sprake is van een *“voortraject integratie”*.

Het betoog van de verzoekende partijen dat het in het licht van alle voormelde gegevens *“een raadsel is”* hoe het bestuur tot haar beoordeling komt dat de eerste verzoekende partij geen reële kans op werk heeft, is weinig ernstig en lijkt volledig los te staan van de realiteit. Het vastgestelde gebrek aan een reële kans op tewerkstelling vindt ruim voldoende steun in de stukken van het administratief dossier en de verzoekende partijen slagen er geenszins in om aan te tonen dat het bestuur bij zijn beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

3.8. De eerste verzoekende partij betoogt vervolgens dat het beroep dat zij en haar gezin doen op de sociale bijstand slechts tijdelijk is. Hierbij wordt er ook op gewezen dat de tweede verzoekende partij gezondheidsproblemen kende die stress met zich meebrachten en waardoor veel van de zorg voor de kinderen op de eerste verzoekende partij terecht kwam.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat van eventuele gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij in het kader van het horen geen melding werd gemaakt, laat staan dat hiervan medische of andere stukken zouden zijn voorgelegd. De verzoekende partijen werd nochtans ook uitdrukkelijke gevraagd naar eventuele humanitaire elementen in de zin van artikel 42bis, § 1, derde lid en artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waaronder de gezondheidstoestand. Doordat de verzoekende partijen geen elementen inzake hun gezondheidstoestand kenbaar hebben gemaakt, kunnen zij thans niet dienstig verwijzen naar eventuele gezondheidsproblemen om de bestreden beslissingen nietig te doen verklaren. Dit betoog is bijgevolg niet dienstig. In dit verband merkt de Raad trouwens op dat de verzoekende partijen ook thans nalaten in dit verband enig begin van bewijs voor te leggen.

De verzoekende partijen weerleggen met voormeld betoog verder de motieven in de bestreden beslissingen niet dat zij niet in aanmerking komen voor een verblijfsrecht als beschikkingshouders over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, nu hun bestaansmiddelen bestaan uit het leefloon dat zij ontvangen van het OCMW. Evenmin weerleggen zij trouwens de volgende beoordeling: *“Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak was van zijn belasting van het sociale bijstandstelsel. Aan de hand van de voorgelegde bewijzen kan niet afgeleid worden dat er binnen afzienbare tijd een verandering zal komen in de situatie van betrokkene. Aangezien uit de gegevens van het dossier blijkt dat betrokkene sinds 01.01.2022 (tot 30.04.2024) een leefloon geniet als persoon met gezinslast, dient besloten te worden dat hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”* De verzoekende partijen houden weliswaar voor dat hun beroep op het OCMW slechts een tijdelijke situatie is, maar het bestuur wees er terecht op dat de eerste verzoekende partij reeds leefloon geniet sinds zij de EU-kaart verkreeg als werkzoekende en deze situatie voortduurde tot en met de maand voor het nemen van de bestreden beslissingen. Zij weerleggen evenmin de beoordeling dat niet blijkt dat deze situatie binnenkort zou veranderen. Voor zover de eerste verzoekende partij in dit verband wijst op haar standpunt inzake de reële kans op werk, wordt verwezen naar de bovenstaande bespreking. Het is onduidelijk welke definitie de verzoekende partijen geven aan het begrip *“tijdelijk”*, maar in de gegeven omstandigheden kan niet worden aangenomen dat het beroep op de sociale bijstand slechts een tijdelijk karakter heeft.

3.9. Ten slotte wijzen de verzoekende partijen er op dat hun kinderen school lopen in België, alsook dat de verwerende partij hiervan kan worden geacht weet te hebben gelet op de leeftijd van deze kinderen en de schoolplicht. Nog stellen zij dat verschillende van de kinderen testen ondergaan voor ASS. Zij beroepen zich op een autonoom verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de verordening 492/2011/EU voor de schoolgaande kinderen en de eerste verzoekende partij. Zij verwijzen hierbij naar het arrest van het Hof van Justitie van 13 september 2018 in de zaak C-181/19 (Jobcenter Krefeld). De belangen van de kinderen zijn volgens hen bijgevolg onterecht niet in rekening gebracht.

Artikel 10 van de verordening nr. 492/2011/EU voorziet als volgt:

“De kinderen van een onderdaan van een lidstaat, die op het grondgebied van een andere lidstaat arbeid verricht of heeft verricht, worden, indien zij aldaar woonachtig zijn, onder dezelfde voorwaarden als de eigen onderdanen van deze staat toegelaten tot het algemeen onderwijs, het leerlingstelsel en de beroepsopleiding.

De lidstaten moedigen de initiatieven aan, waardoor deze kinderen dit onderwijs in zo gunstig mogelijke omstandigheden kunnen volgen.”

In dit verband volstaat het erop te wijzen dat een *“werknemer”* in de zin van artikel 45 van het VWEU eenieder is die reële en daadwerkelijke arbeid verricht, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig zijn (bv. HvJ 19 juli 2017, C-143/16, punt 19; HvJ (grote kamer) 7 september 2004, C-456/02, Trojani, punt 15). In de bestreden beslissingen oordeelde de verwerende partij dat de eerste verzoekende partij enkel marginaal was tewerkgesteld en dat niet blijkt dat de tweede verzoekende partij ooit was tewerkgesteld. De verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen niet. Zij laten alleszins na aan te tonen dat de zeer beperkte tewerkstelling van de eerste verzoekende partij in België onterecht als een louter marginale (en bijkomstige) tewerkstelling werd beschouwd of dat deze een louter marginale en bijkomstige tewerkstelling oversteeg. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partijen op enig ogenblik als *“werknemer”* in de zin van artikel 45 van het VWEU kunnen worden beschouwd, vaststelling die volstaat om te besluiten dat evenmin blijkt dat zij thans dienstig kunnen verwijzen naar artikel 10 van de verordening nr. 492/2011/EU of kunnen aanvoeren dat de minderjarige verzoekende partijen op basis van dit artikel een autonoom verblijfsrecht zouden hebben.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen, gevraagd naar eventuele humanitaire elementen die volgens hen een beëindiging van hun verblijf (en op termijn een mogelijk bevel om het grondgebied te verlaten) zouden verhinderen, op geen enkele wijze aangaven dat de scholing of andere elementen inzake hun kinderen hiervoor een mogelijke belemmering konden vormen. Nu de verzoekende partijen zelf op geen enkele wijze aangaven dat het hoger belang van hun kinderen zich verzette tegen de

beëindiging van hun verblijfsrecht, kunnen zij niet worden gevolgd in hun standpunt dat het bestuur enige concrete omstandigheid inzake de scholing of het hoger belang van hun kinderen onterecht niet in rekening bracht bij het nemen van de bestreden beslissingen, te meer nu, zoals de verwerende partij ook aangeeft, in beginsel mag worden aangenomen dat een EU-burger ook in de eigen lidstaat zich kan vestigen, integreren, medische zorgen kan genieten, een gezinsleven leiden of economische activiteiten kan uitbouwen. Aldus mag in beginsel worden aangenomen dat ook de minderjarige verzoekende partijen in hun eigen land van herkomst, een lidstaat van de Europese Unie, toegang zullen hebben tot de nodige scholing en begeleiding. De verzoekende partijen brachten alvast geen begin van bewijs van het tegendeel naar voor, of andere elementen inzake de belangen van de kinderen, waarmee onterecht geen rekening werd gehouden. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verzoekende partijen thans wel voorhouden dat hun kinderen school lopen in België en verschillende van hun kinderen testen voor ASS zouden ondergaan, maar zij opnieuw niet de moeite nemen om hiervan een begin van bewijs voor te leggen. Het is trouwens niet omdat de kinderen leerplichtig zijn dat zij daadwerkelijk school lopen in België.

3.10. Gelet op de voorgaande bespreking tonen de verzoekende partijen een schending van artikel 24 van het EU-handvest, van artikel 10 van de verordening 492/2011/EU, van de artikelen 40, § 4, 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel niet aan.

3.11. In zoverre de verzoekende partijen nog de schending aanvoeren van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad ten slotte op dat elke toelichting ontbreekt inzake de wijze waarop de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissingen deze bepaling of dit beginsel zou hebben miskend. Bij gebrek aan de vereiste toelichting zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

3.12. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS